

בעלי. אין לנו ילדים. נמות ולא יהיה
מי שיקבור אותנו." נאנח הזקן בכבדות ובלי לומר מילה
יצא מהבית.

הוא בא ליער. פתאום שומע איך
ציפור שרה, והקול שלה כמו פעמון
של בדולח. הוא הביט לכל כוון וראה
את הציפור. בטן שלה כמו דשא
טרי, גרון כמו כחול השמיים, קשה
שלא להביט ולהתפלא.

הציפור שמה את ראשה הצדה,
הביטה על הזקן בעיניה כמו חרוזים
ועברה לעץ שני. התיישבה על הענף
ומביטה על הזקן כאילו מזמינה אותו
אליה.

הזקן ניגש קרוב יותר, והציפור
התרוממה מהענף ועפה הלאה. וכל
הזמן שרה, מזמרת.

הזקן הלך אחריה לתוך הסבך

מעין הפלא

קוריאה

לפני שנים רבות חיו בכפר זקן
וזקנה. הזקנה דאגה לבית והזקן
נהג ללכת ליער, להביא עצי הסקה.
הכל היה טוב, רק ילדים לא היו
להם, וזה צער אותם מאוד.

הלך פעם הזקן להביא עצים, הביט
על אשתו ושאל

"מדוע את, זקנה שלי, כל כך
מודאגת?"

והיא אומרת לו "איך לא אדאג,

הגדול. והציפור עפה משם, ולא ראה אותה יותר.

הזקן הקשיב - אולי היא שרה עוד איפה שהוא. אך לא. שקט סביב ורק לא רחוק פלג מים זורם. הזקן הסתכל היטב וראה שמתחת לאבן מעין בוקע, והמים בו כמו דמעה, שקופים, נקיים.

הוא ניגש למעין ורצה לשתות את המים. לקח לגימה אחת והרגיש כוח גדל בגופו. רגליו הזקנות הפסיקו לרעוד, בוורידים התחיל לזרום דם חם.

"איזה פלא!" חשב הזקן. הוא הרים יד כדי למשוך בזקן שלו - אולי הוא רק חלום חולם - אבל זקן איננו, כאילו לא היה מעולם.

שמח הזקן. כנראה מצא את מעין הנעורים שעליו סיפרו אגדות בכפר?

הוא לקח עוד לגימה והחריצים
העמוקים שעל פניו נעלמו והוא הפך
לאיש צעיר.

הוא רץ מהר הביתה. רץ וכל הזמן
משתדל לזכור את הדרך, כדי
להביא את הזקנה שלו אל המעיין.
והזקנה חיכתה, חיכתה לשובו
ויצאה מולו "אולי הוא נחלש בדרך,
צריך לעזור לו" חושבת.

היא הולכת בדרך ומולה רץ בחור
צעיר. היא נעצרה ושואלת "אולי
ראית איש זקן עם עצי הסקה? הוא
הלך בבוקר ועדיין לא חזר?"

והצעיר רק צוחק "תסתכלי עלי
היטב, זקנה! האם אינך מכירה את
בעלך קים?"

הזקנה נבהלה. הקול מוכר לה
היטב. וקים סיפר לה כל מה שקרה
לו, והוביל אותה אל מעיין הפלא.

הזקנה לקחה שתי לגימות והפכה
לאישה צעירה יפהפה. הצעיר לקח
את ידה של הצעירה והם חזרו
שמחים הביתה.

הגיעו ביתה ושם ליד הדלת עומד
שכן.

"ערב טוב, שכן" אומר קים.

והשכן לא מכיר אותו.

סיפר לו קים כל מה שקרה לו ולשכן
הבריקו עיניים "אמור מהר, איפה
המעיין בוקע?"

קים הסביר לו איך להגיע למעין
והשכן רץ מהר הביתה, לבש בגד
חדש, חבש כובע גדול ורץ להרים.

הוא הגיע למקום שעליו סיפר קים
וראה - אמנם מים זורמים ממעין.
ירד השכן על ברכיים, שתה לגימה
אחת, שתה שניה, והפך לאיש
צעיר.

זרוק על האדמה והביא הביתה.
שמחה האישה כשראתה את הילד.
היא כבר מזמן השתוקקה לבן.
וכך הם המשיכו לחיות בשלושה,
והילד גדל והיה לאדם טוב וחרוץ.

ואז חשב "אני רוצה להיות צעיר
יותר מאשר קים". הוא לקח עוד
לגימה ונעשה לילד. ניגב את שפתיו
והוסיף "המים טעימים מאוד.
אשתה עוד לגימה!" כך חשב
והמשיך לשתות מים..
בערב הלך קים אל השכן ולא מצא
אותו בבית. קים נבהל. אולי קרה לו
דבר מה? והלך אל המעיין.
הגיע ורואה - על הארץ מונח בגד
חדש וכובע גדול, והשכן איננו. קים
ניגש קרוב יותר, הרים את הכובע..
איזה פלא? תחת הכובע שוכב
תינוק וישן חזק.
נענע קים בראשו
"כמה שאתה טיפש, שכני! האם
אפשר לשתות כל כך הרבה מי
פלא?"
הוא עטף את הילד בבגד שהיה